

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jiřího Gottwalda, ve věci žalobce **M. H.**, bytem v O., D. 768/2a, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem v Kolíně, Legerova 148, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2015, č. j. KUOK 100020/2015, ve věci bodového hodnocení řidičů,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Magistrát města Olomouc (dále jen „MmOl“) rozhodnutím ze dne 6. 8. 2015, č. j. SMOL/171071/2015/OARMV/ER/Bat, zamítl podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) námitky žalobce proti záznamům 12

bodů v registru řidičů a záznamy bodů potvrdil. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí MmOI potvrdil.

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného s odůvodněním, že:

- 1) se žalovaný nezabýval předloženými důkazními prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 49924/2014, ze kterého vyplývá, že je běžnou praxí posuzovat v řízení o námitkách proti záznamu bodů jednotlivé podklady z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů. Tato praxe vyplývá i z rozhodnutí jiných správních orgánů (př. Městského úřadu Písek). U krajských úřadů by měla existovat alespoň obdobná praxe při posuzování obdobných věcí;
- 2) žalovaný posuzuje jen oznámení policie o spáchání jednotlivých přestupků, ta jsou však sama o sobě nedostatečnými podklady;
- 3) jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou zákonnou povinnost porušil. Argument, že přestupce dal podpisem pokutového bloku souhlas nejen s tímto druhem projednání, ale i se správností takového rozhodnutí, je nesprávný, neboť od přestupce nelze očekávat znalost práva, tudíž nemůže za správnost rozhodnutí odpovídat. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, sice vyplývá, že pro způsobilost rozhodnutí být podkladem pro záznam bodů postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, ovšem konkrétní jednání konkrétní osoby musí být v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Pokutový blok není způsobilým podkladem pro záznam bodů zejména: v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti tehdy, je-li přestupkové jednání popsáno způsobem „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, neboť jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu či ustanovení § 18 odst. 3, případně ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona; v případě porušení být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, je-li přestupkové jednání popsáno způsobem „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.“, neboť zákonem stanovenou povinností řidiče je být za jízdy připoután bezpečnostním pásem dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, přičemž z rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič; není-li z pokutového bloku zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít; nejsou-li údaje na pokutovém bloku uvedeny čitelně a srozumitelně;
- 4) pokutové bloky série X č. bloku X a série X č. bloku X nesplňují požadavek dostatečné individualizace skutku;
- 5) pokutový blok ze dne 26. 5. 2014 obsahuje chybnou právní kvalifikaci (uvedeno „125c/1f4“), nelze z něj určit, zda-li k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku, není z něj seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupku, není uvedena ani kilometráž komunikace, obsahuje popis skutku ve formátu „RJ“; pokutový blok ze dne 15. 4. 2014 obsahuje nepřesnou právní kvalifikaci (uvedeno „125c/1f4“ a „§6/1a z.č. 361/2000

Sb.), nelze z něj určit, zda-li k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku, není z něj seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupku, není uvedena ani kilometráž komunikace, obsahuje popis skutku ve formátu „pásky“. V případě obou těchto bloků je kvůli zkratkovitosti zavádějící použita právní kvalifikace.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvedl, že:

- Ad 1) v rozhodnutí reflektoval veškeré odvolací důvody a vypořádal všechny námitky i důkazní návrhy, přičemž postupoval v souladu s judikaturou. Závěry vyslovené v rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014 jsou v rozporu se závěry přijatými v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, na něž v napadeném rozhodnutí poukázal;
- Ad 2) z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že v řízení byly opatřeny a posuzovány jednotlivé podklady záznamů bodů (pokutové bloky). Správní orgány tedy nevycházely jen z obsahu oznámení o přestupku;
- Ad 3) závěry žalobce o tom, v jakých případech je obsah pokutového bloku nedostatečný, jsou v rozporu s judikaturou soudů (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2014, č. j. 7 As 94/2012-20 a ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Všechny pokutové bloky v předmětné věci obsahovaly veškeré nezbytné údaje, a to v podobě určité, srozumitelné a čitelné. Místo spáchání přestupků bylo na všech pokutových blocích řádně ztotožněno a jeho bližší ztotožnění nemá pro řízení o námitkách proti záznamu bodů žádnou relevanci. To, že k protiprávnímu jednání došlo na pozemní komunikaci, vyplývá ze samotného faktu, že věc byla jako přestupek pravomocně projednána. Tímto je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti záznamu bodů vázán;
- Ad 4) zmíněné pokutové bloky vůbec nebyly podkladem pro záznam bodů a nemají s posuzovanou věcí nic společného;
- Ad 5) výtky vůči pokutovým blokům ze dne 26. 5. 2014 a ze dne 15. 4. 2014 neodpovídající skutečnosti, nadto je žalobce vzájemně zaměnil.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo dne 6. 6. 2015 doručeno oznámení MmOI o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů spolu s výzvou k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce podal dne 11. 6. 2015 proti záznamu bodů námitky, přičemž namítal, že přestupky nespáchal a domnívá se, že je ani spáchat nemohl, neboť byl toho času vždy na jiném místě. MmOI opatřil rozhodnutí, na jejichž podkladě byla oznámení o uložení pokuty policejním orgánem učiněna, s výjimkou dvou pokutových bloků ze dne 30. 12. 2008 a 17. 9. 2008, které již byly skartovány, přičemž body na jejich základě zaznamenané se na celkovém součtu 12 bodů, které vedly k pozbytí řidičského oprávnění, nepodílely, jelikož byly v Centrálním registru řidičů automaticky odečteny uplynutím času dle § 123e zákona o silničním provozu. Z toho důvodu absence těchto pokutových bloků nemohla rozhodnutí správního orgánu o námitkách žádným způsobem ovlivnit. Po přezkoumání vyžádaných rozhodnutí MmOI námitky žalobce zamítl a provedené záznamy rozhodnutím ze dne 6. 8. 2015 potvrdil. Žalobce podal proti rozhodnutí MmOI odvolání, v němž uplatnil v zásadě shodné námitky jako v žalobě. Žalovaný dospěl k závěru o oprávněnosti provedených záznamů bodů, proto odvolání žalobce zamítl.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.

Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Žalobce je povinen popsat, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Každý žalobní bod je pak způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Míra preciznosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 3/2008 – 78).

Namítal-li proto žalobce v úvodu nereflektování odvolacích námitek žalovaným a nezabývání se předloženými důkazními prostředky, aniž by konkrétně uvedl, které odvolací námítky zůstaly nevypořádány a které navrhované důkazy zůstaly žalovaným opomenuty, nejedná se o dostatečně konkrétní žalobní bod. Krajský soud tudíž nemůže než obecně konstatovat, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolacími námitkami žalobce vůči nedostatkům rozhodnutí MmOI zabýval, přičemž vypořádání těchto námitek je obsaženo na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, a krajský soud neshledává, že by žalovaný některou z odvolacích námitek opomenul. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že s výjimkou rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, žalobce žádné důkazy nenavrhoval ani nepředkládal, tudíž vskutku není zřejmé, jakými důkazy se žalovaný dle názoru žalobce nezabýval.

K žalobcem předloženému rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje se žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně nevyjádřil, což však nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí MmOI uvedl, že správní orgány jsou povinny dodržovat princip předvídatelnosti (právní jistoty) v činnosti správních orgánů a tedy rozhodovat ve skutkově shodných případech totožně. Dále uvedl, že za nezpůsobilé byly označeny obdobné podklady v rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. Jelikož žalobce nekonkretizoval, v čem se měl MmOI od uvedené zásady odchýlit, nebylo třeba, aby se žalovaný předloženým rozhodnutím jiného správního orgánu zabýval.

S ohledem na skutečnost, že žalobce namítal porušení zásady ochrany legitimního očekávání také v žalobě, uvádí krajský soud následující: Zásada ochrany legitimního očekávání, jejímž atributem je rovněž zásada ochrany očekávání

jednotnosti v rozhodování správních orgánů, je formulována v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř.“), tak že *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkové shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*

Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (případně i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Předně lze proto uvést, že žalobce se v odvolání proti rozhodnutí MmOI stěžil mohl dovolávat uvedené zásady, odkazoval-li na jediné rozhodnutí jiného správního orgánu v téže agendě. Zejména je však třeba uvést, že žalobce se uvedené zásady dovolával především proto, aby akcentoval povinnost správních orgánů nevycházet v řízení o námitkách proti záznamu bodů toliko z oznámení o spáchání přestupků. Ze shora uvedeného obsahu správního spisu je však zjevné, že tato námitka nemá opodstatnění, neboť již MmOI opatřil pokutové bloky, které následně jako podklady svého rozhodnutí použil a podrobně hodnotil (viz str. 4-7 rozhodnutí MmOI). Poté tak učinil i žalovaný na str. 3-5 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány tedy postupovaly zcela v souladu s požadavky žalobce a v řízení dle § 123f zákona o silničním provozu neomezily přezkum výhradně na oznámení o uložení pokuty za přestupek.

MmOI ostatně opatřoval předmětné pokutové bloky (a příkaz Magistrátu města Havířova) nad rámec nutného. Zda je třeba doplnit správní spis o vydané pokutové bloky, či jiná rozhodnutí, je totiž vždy třeba posuzovat individuálně v závislosti na kvalitě uplatněných námitek. Z konstantní judikatury NSS přitom vyplývá, že povinnost správního orgánu vyžádat si pokutový blok v daném typu řízení, obsahuje-li oznámení o přestupku potřebné náležitosti, nastupuje pouze v případě konkrétního tvrzení žalobce, které je způsobilé vzbudit důvodné pochybnosti o správnosti provedeného záznamu v registru řidičů. V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74 NSS s odkazem na dřívější rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, NSS uvedl: „...oznámení o uložení blokové pokuty není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. V případě, že se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů. Nejvyšší správní soud však dále zdůrazňuje, že tyto závěry nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy.“ Žalobce však v námitkách proti záznamu bodů toliko obecně konstatoval, že se přestupků nedopustil, neboť se vždy „nacházel jinde“, aniž by uvedl jakékoli skutečnosti toto tvrzení konkretizující. Krajský soud má tudíž za to, že v posuzované věci nebyl MmOI, neměl-li sám jiné pochybnosti, povinen pokutové bloky vyžadovat, a když už tak jediné k ověření skutečnosti, zda jsou tyto bloky podepsány obviněným z přestupku. Teprve v odvolacím řízení

žalobce začal namítat nedostatky v obsahových náležitostech použitých bloků, čímž již zřetelně také opustil svou původní verzi, že se přestupků vůbec nedopustil.

Dále krajský soud považuje za nutné připomenout, že zásada ochrany legitimního očekávání je v citovaném § 2 odst. 4 s. ř. upravena rukou v ruce se zásadou individuálního posouzení každé věci. Rozhodnutí, jehož se žalobce dovolává, by tudíž mělo být, co do skutkových okolností, obdobné jeho případu. Tato podmínka však v posuzované věci splněna nebyla. V rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, byly předmětem hodnocení správního orgánu pokutové bloky, jimiž byly uloženy řidiči vozidla pokuty výlučně za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, zatímco v posuzované věci byl žalobce sankcionován i za jiná přestupková jednání, tudíž aplikace zásady ochrany legitimního očekávání byla pro absenci totožnosti skutkových okolností vyloučena. Pro úplnost soud dále uvádí, že názory Krajského úřadu Moravskoslezského kraje byly překonány rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39 (viz níže), o jehož existenci ostatně žalobce zřetelně ví, neboť na něj v žalobě sám odkazuje. Rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUIP/2014/34902/CH-nám.BH/3, které rovněž žalobce připojil k žalobě, je co do hodnocení obsahových náležitostí bloku, jímž byla uložena pokuta za přestupek spočívající v nepřipoutání bezpečnostním pásem, zcela souladné se závěry, které učinily i správní orgány v posuzované věci. Další pokutové bloky jiných přestupců, které žalobce připojil k žalobě, rovněž důvodnou pochybnost o způsobilosti oznámení přestupků a bloků v jeho vlastní věci, nemohou vzbudit.

Krajský soud tudíž shrnuje, že stěžejní žalobní námitka, že žalovaný nevycházel při vydání rozhodnutí z pokutových bloků, se zcela míjí s obsahem správního spisu, a zásada ochrany legitimního očekávání byla žalobcem zcela nesprávně aplikována. Žalobní body 1 a 2 jsou tak v celém rozsahu nedůvodné.

Dále žalobce namítá nezpůsobilost podkladových rozhodnutí, zejm. pokutových bloků, pro záznam bodů, z důvodu nedostatků jejich obsahových náležitostí.

V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda deliktní jednání, které je v rozhodnutí popsáno, spočívá v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému deliktnímu jednání dle přílohy k zákonu o silničním provozu. Nelze však s ohledem na zásadu presumpce správnosti aktů orgánu veřejné moci akceptovat právní názor, že v řízení o námitkách podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu se přestupci opětovně otvírá prostor pro uplatnění jakýchkoliv námitek, které mohl uplatnit v řízení o přestupku.

Námítky žalobce proti konkretizaci skutků a formulaci právní kvalifikace přestupkových jednání v pokutových blocích (žalobní bod 3) byly vneseny ve zcela obecné rovině, tj. jako výčet typových nesprávností bez vztahu ke konkrétním pokutovým blokům. Krajský soud proto toliko stručně uvádí, že za lichou považuje

námítku absence výslovné zmínky o tom, že žalobce porušil povinnost být připoután bezpečnostní pásy za jízdy a v postavení řidiče. Dle názoru krajského soudu se totiž jedná o znaky objektivní stránky skutkové podstaty přestupku, jejichž splnění se předpokládá, neboť odpovídají standardnímu běhu událostí. Jedná se tak o případ, kdy nezbytná zkratkovitost vyjádření v pokutovém bloku není na úkor nezaměnitelnosti skutku. Případné tvrzení, že byl žalobce v posuzovaných případech v postavení spolujezdce, nikoli řidiče, popřípadě tvrzení, že se v době silniční kontroly nacházel s vozidlem mimo pozemní komunikaci, mohla být relevantní toliko v samotném blokovém řízení, kde by zajisté vedla žalobce k tomu, že by předmětné bloky vůbec nepodepsal a s vyřízením věci v blokovém řízení nevyslovil souhlas. Zkratky typu „BP“ či „pásy“ se v posuzovaných pokutových blocích nevyskytly, nadto se dle závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20, jedná o popis skutku, který lze za splnění dalších identifikujících údajů v pokutovém bloku akceptovat. Principiálně je třeba dále odmítnout námitku, že v předmětných blocích jsou přestupková jednání nedostatečně identifikována co do místa spáchání přestupku, neboť případná nepřesnost v označení místa spáchání přestupku nemůže mít vliv na skutečnosti posuzované správním úřadem v řízení o námitkách proti záznamu bodů. Nedostatečně konkrétní vymezení místa spáchání přestupku může mít v některých případech sice vliv na právní kvalifikaci skutku, ta však v řízení o námitkách proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče nemůže být úspěšně namítána. Žalobní bod 3) je tudíž nejen zcela obecný, ale také argumentačně lichý.

Obsahem spisu byla dále vyvrácena důvodnost žalobního bodu 4), neboť pokutové bloky č. X a X nebyly v posuzované věci vůbec použity.

Námítky vůči níže uvedeným pokutovým blokům sice žalobce zřetelně zaměnil, avšak z žaloby je zřejmé, které dva konkrétní pokutové bloky žalobce rozporuje.

Výslovně tak žalobce napadl pokutový blok ze dne 15. 4. 2014, série X, č. X, který obsahuje následující popis přestupkového jednání: „15. 4. 2014 v 7:11 hod., I/56, Frýdek-Místek, § 18/4 zák. 361/2000 Sb., R 50/64/61, RZ X“. V kolonce „pokuta uložena za přestupek dle §“ je vyplněno: „125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“ Tomuto bloku žalobce především vytýkal nepřesnou právní kvalifikaci. Výtku, že právní povinnost, kterou měl žalobce porušit, je specifikována vadně jako „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb“, nikoli správně „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“, je neakceptovatelným formalismem. Takto zkráceně formulovaná právní kvalifikace (stejně také zkratka „125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“), tj. nahrazení zkratky „odst.“ lomítkem, či specifikace zákona toliko jeho číslem, pod nímž byl vyhlášen ve Sbírce zákonů, nečiní dle závěru soudu průměrně inteligentnímu člověku sebemenší interpretační potíže.

Vymezením přestupkového jednání spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy pomocí zkratky R a trojčíslí s lomítky se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, v němž dospěl k závěru, že v případě vymezení přestupkového jednání na pokutovém bloku popisem ve formě údaje „R.././.“ za současného uvedení porušeného zákonného ustanovení nelze hovořit o nezpůsobilosti takového pokutového bloku jako podkladu pro záznam

bodů. Konkrétně v odst. 24 soud uvedl: „[v]ymezení předmětného protiprávního jednání Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá z odkazu na ustanovení zákona o přestupcích, který zakotvuje skutkovou podstatu přestupku v podobě překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které normuje nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Číslice uvedené ve střední části pokutového bloku s ohledem na tento závěr Nejvyšší správní soud vykládá tak, že údaj 50 značí možnou maximální povolenou rychlost v daném místě, údaj 69 rychlost naměřenou stěžovateli (tj. 69 km/h) a údaj 66 rychlost naměřenou stěžovateli při zohlednění odchylky měřicího zařízení (tj. 66 km/h). Údaje uvedené na citovaném bloku tedy plně odpovídají právní kvalifikaci, na základě které byl stěžovatel sankcionován.“

V předmětném pokutovém bloku je kromě zmíněného trojčíslí uvedeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, jež stanoví nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/h, a dále v právní kvalifikaci ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona, jež označuje za přestupek jednání, kterým řidič překročí nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. V kontextu uvedených odkazů je tedy zřejmé, že číslice uvedené v pokutovém bloku je třeba vykládá tak, že údaj 50 značí možnou maximální povolenou rychlost v daném místě, údaj 64 rychlost naměřenou žalobci (tj. 64 km/h) a údaj 61 rychlost naměřenou žalobci při zohlednění odchylky měřicího zařízení (tj. 61 km/h). Taková specifikace tedy splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se žalobce dopustil. Údaje uvedené v předmětném bloku pak odpovídají rovněž právní kvalifikaci, na základě které byl žalobce sankcionován. Předmětný pokutový blok proto byl způsobilým podkladem pro záznam 2 bodů do registru řidičů.

Druhým žalobou výslovně zpochybněným byl pokutový blok ze dne 26. 5. 2014, série X, č. X, který obsahuje následující popis přestupkového jednání: „Dne 26. 5. 2014 v 08.50 hod., R35, 281,5 km směr Ostrava, RZ: X, R. T. Nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. § 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“ V kolonce „pokuta uložena za přestupek dle §“ je vyplněno: „125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“

Ve vztahu k nepřipustné zkratkovitosti uvedené právní kvalifikace platí totéž, co krajský soud uvedl výše k pokutovému bloku ze dne 15. 4. 2014, tj. že se jedná o zcela jednoznačné vymezení. Ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu stanoví povinnost řidiče být za jízdy připoután bezpečnostním pásem a ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona označuje za přestupek jiné jednání, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) téhož ustanovení, kterým fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II téhož zákona, kam patří i porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem.

Citovaným popisem jednání, uvedeným na pokutovém bloku, bylo dále vyvráceno i tvrzení žalobce, že z popisu jednání není zřejmé, zda se přestupku dopustil žalobce za jízdy – viz „Nebyl za jízdy připoután...“, stejně jako tvrzení žalobce, že pokutový blok popisuje přestupkové jednání pouze jako „pásky“ – viz „Nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.“ a že není na bloku vymezeno místo spáchání přestupku pomocí údaje o kilometráži – viz „R35, 281,5 km směr

Ostrava“. Skutečnost, že se jednalo o osobu v postavení řidiče vyplývá z identifikace přestupce, neboť na bloku je uvedeno, že totožnost byla ověřena pomocí řidičského průkazu. Je pak zcela logické, že jiná osoba než řidič při silniční kontrole/řešení dopravního přestupku řidičský průkaz policistům nepředkládá. Předmětný pokutový blok proto byl způsobilým podkladem pro záznam 3 bodů do registru řidičů.

Jelikož soud shledal všechny žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 26. září 2017

Za správnost vyhotovení:
M. Ch.

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu